

เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ วัดเขาน้อยสามผาน จันทบุรี
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑(กลางคืน)

อำนาจกรรม

พัดลมพัดทำไม้มันไม่ได้ร้อนนี่นะ ถ้ามันร้อนค่อยยังชั่ว ไม้อร้อนมันพัดโก้ ๆ เท้านั้น พัดโก้ ๆ กรรมฐานโก้ ๆ มีแต่โก้ ๆ มองไปไหน มีแต่กรรมฐานขุนนาง ดูไม่ได้ นะ หรุ ๆ หรา ๆ เรื่องของกิเลสทั้งหมด ไม่ใช่เรื่องของธรรม นี่กิเลสถือว่าสะอาดที่สุด แต่ธรรมถือว่าสกปรกที่สุด หรุ ๆ หรา ๆ ฟู่ ๆ ฟ่า ๆ ช้างในด้าเหมือนกะปิ ช้างในสง่าจ้ำ ช้างนอกเป็นผ้าชีวัวร์ห่อทองไปไหนอยู่ได้หมด พระพุทธเจ้าท่านอยู่ได้หมด อยู่ง่ายกินง่าย ไปง่าย นอนง่าย ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้าและสาวกอรหันต์ท่าน ยุ่งยากที่สุดไม่มีใครเกินพวกเราที่เป็นพวกเทวดาที่ต่อสู้ธรรมนั้นแหละ ไม่มีใครเห็นซีเรื่องของกิเลส ไม่เห็นมันง่าย ๆ แหละ มันบงการออกมาทางไหนจึงหัวถล่มไปเลย กิเลสบงการหัวถล่ม มองไม่เห็นนะมองกิเลส

มองเห็นอะไรมันมีแต่โก้ ๆ ดูไม่ได้จริง ๆ นะ เมื่อมันทนไม่ไหวก็จับเสียบ้าง อย่างเทศน์วันนี้แหละ เทศน์ที่จันทน์ มันทนไม่ไหวเลยจับเสียบ้าง มันคันฟัน โห ธรรมกับโลกนี้ถ้าตามแบบแผนพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านจริง ๆ ท่านดูไม่ได้ นะ ความสกปรกของกิเลสที่แสดงออกมาด้วยความที่มันถือว่าเป็นความสะอาดสุดยอด แต่ธรรมมองดูบ๊ีบสกปรกสุดยอด นั่นเห็นไหมต่างกันอย่างนั้นนะ ก็ท่านเอาใจสว่างดูพวกเรา ใจไม่สว่างดูกิเลสไม่เห็น

ต้องใจสว่างกระจ่างแจ้งอย่างพระพุทธเจ้า ท่านว่าโลกวิทู แจ่มหมดทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง ไม่มีอะไรปิดบังลึบ ดินฟ้าอากาศต้นไม้ภูเขาไม่มีปิดบังลึบ เห็นตามหลักธรรมชาติของท่านซึ่งออกมาจากใจที่บริสุทธิ์ เป็นอย่างนั้น พวกเรามันพวกหลับตาดูนั่นซิ หลับตาดู อุดหูฟัง มันก็ไม่ได้เรื่อง พระพุทธเจ้าท่านลืมทั้งตาในตา นอก แนะมันต่างกันนะ

วันนี้ไปเทศน์ที่จันทน์คนก็มากเต็มไปหมด เทศน์ก็มีหลายรสหลายชาติ ไม่ใช่เทศน์แบบหนึ่งแบบเดียว เทศน์หลายรสหลายชาติก็คือหลายลิ้นหลายปาก หลายจริตนิสัยต่างกัน ๆ เทศน์ให้ได้ประโยชน์ทั่วถึงกันก็เป็นแกงหม้อใหญ่ แกงหม้อใหญ่นี้ไม่ค่อยมีรสมีชาติอะไรมากนัก แต่สำหรับลิ้นปากจริตนิสัยใจคอฐานะของจิตต่างกัน ก็เข้าไปถึงทั่วกันหมด ถ้าเทศน์แบบแกงหม้อเล็กอย่างนี้ พวกลิ้นแกงหม้อใหญ่ก็ฟังไม่ได้ศัพท์ได้แสง ลิ้นของแกงหม้อเล็กนั้นถึงใจ ๆ ต่างกันนะเทศน์

พระพุทธเจ้าท่านถึงแสดงไว้ว่า อนุปุปพิกถา ๕ ทาน เรียกว่าเหมือนเครื่องบิน เห็นฟ้า ตั้งแต่พื้น ๆ เครื่องบินขึ้นจากพื้นจากสนามก็เห็นขึ้น ๆ เรือย ไม่ได้พุ่งเหมือน

จรวดดาวเทียม มีหลายประเภท ประเภทที่พุ่งแบบจรวดดาวเทียมก็มี ประเภทที่ค่อยเป็นไปเหมือนเครื่องบินเห็นฟ้าก็มี

อนุพุพิภกา แปลว่า การแสดงธรรมไปโดยลำดับ เหมือนเครื่องบินเห็นฟ้า ขึ้นจากสนามเห็นขึ้น ๆ เรื่อย สูงขึ้นเรื่อย เป็นอย่างนั้น ถ้าแบบจรวดดาวเทียมแล้วพุ่งทีเดียวขึ้นเลย ท่านเทศน์ให้สัตว์โลกทั่ว ๆ ไป ส่วนมากท่านจะเทศน์อนุพุพิภกา ๕ ตามลำดับของผู้จะได้รับประโยชน์จากการเทศน์ชั้นนั้น ๆ

ทาน แปลว่า การเสียสละ แยกออกจากความตระหนี่ไปให้เป็นทานออกมา ความตระหนี่เป็นกิเลสเป็นข้าศึกของธรรม การแย่งความตระหนี่ออกมา สละออกไปเพื่อการทำบุญให้ทาน สงเคราะห์สงหาสัตว์บุคคลทุกประเภทที่จะสงเคราะห์สงหาได้นั้น เรียกว่า ทาน นี่เป็นธรรม นี่เป็นสริมงคล นี่เป็นบุญเป็นกุศลเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจของเรา ส่วนความตระหนี่นั้นเป็นผลของกิเลส ตกออกมาก็มัดจิตมัดใจเราให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวาย ให้เกิดความคับแคบตีบตัน เกิดในภพใดชาติใดผู้มีความตระหนี่ถี่เหนียวจะคับแคบตีบตันในตัวเอง แม้ไปอยู่ในโลกกว้างแสนกว้างก็ไม่กว้าง มันคับแคบตีบตันอันตั้งอยู่ที่จิตของผู้ตระหนี่นั้นแล ต่างกันอย่างนี้

ไปเกิดในภพใดชาติใดก็ไปที่จนตรอกจนมุม ไม่ได้ไปที่กว้างขวางสะดวกสนุกสนานรื่นเริงบันเทิงเหมือนผู้มีบุญมีทานไปเกิดกัน ความตระหนี่ถี่เหนียวนี้มีแต่เป็นการทรมาน ความเป็นอยู่ในคนขี้เหนียวก็มีความทุกข์ความเดือดร้อน ไม่ค่อยสง่าผ่าเผย ผิวพรรณวรรณะไม่ค่อยผ่องใส เพราะจิตใจมันเหนียวมันแน่นมันมืดมันดำ แสดงออกมาทางผิวพรรณวรรณะก็หาความผ่องใสไม่ได้ เพราะความร้อนมันเผาอยู่ที่จิตใจ เนื่องจากความตระหนี่เป็นผู้ก่อขึ้นมาเผาที่นั่น เวลาอยู่ที่หาความสุขสบายไม่ได้

คนตระหนี่กับคนเสียสละอยู่ในโลกเดียวกันก็ต่างกันมาก ความตระหนี่เป็นเรื่องของกิเลส อยู่ด้วยภัยคือกิเลส อะไร ๆ ได้มาเพื่อภัยของกิเลสเผาเรา ๆ ทั้งนั้น เก็บไว้ก็เผาอยู่ในนั้น นี่ละผลของกิเลสมีแต่ความเผาเรา ๆ อยู่ที่ไหนตีบตันอันตั้ง เงินทองข้าวของมีเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ล้าน ๆ ก็ไม่มีความหมาย เพราะใจมีแต่พินแต่ไฟความตระหนี่ สมบัติเหล่านั้นแทนที่จะเป็นประโยชน์ ก็ไม่ยึดไม่ถือไม่แยกมาเป็นประโยชน์เสีย ให้ความตระหนี่กำเอาไว้ ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร จะทำประโยชน์ให้แก่ผู้ใดก็ทำไม่ได้ เพราะความตระหนี่ไม่ยอมให้ทำ เจ้าของก็เลยไม่ได้ผลประโยชน์อะไรจากการให้ เพราะกิเลสไม่ยอมให้ให้ มีแต่ความผูกมัด

อยู่ในโลกกับเขา เพื่อนฝูงก็มีน้อยมากคนตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ว่าจะเป็นคนใหญ่คนโตคนเล็ก อยู่ในบ้านนอกในเมืองก็ตาม มันก่ออยู่ที่หัวใจของผู้ตระหนี่ถี่เหนียวนั้นแล อยู่ที่ไหนก็ตีบตันอันตั้งอยู่ในหัวใจเจ้าของ คนอื่นเขามองเห็นมีความสง่างามด้วยสมบัติ

เงินทองข้าวของอย่างนั้นอย่างนี้ ก็ตื่นกันลม ๆ แล้ง ๆ ลมของกิเลสมันหลอกโลกอีกต่างหาก ตัวผู้เป็นเองตามหลักความจริงหาความสะดวกสบายไม่ได้ เพราะความตระหนี่ ต้องเป็นพินเป็นไฟเผาอยู่ในนั้น จะหยิบจะยกสมบัติขึ้นไต่ออกไปทำบุญให้ทาน ความตระหนี่ก็กำเอาไว้เสีย ๆ ผลสุดท้ายมีมากขนาดไหนก็ไม่เกิดประโยชน์ มีแต่ความตระหนี่กำไว้เสีย ๆ เลยกลายเป็นคนตีบตันอันต์

เจ้าของจะมีมากขนาดไหนก็ไม่กล้าจะใช้จะสอยจะอยู่จะกิน เพราะความเสียดาย ๆ กิเลสมันปิดจนกระทั่งปากท้องเจ้าของ ก็ยังไม่รู้ว่าเป็นโทษของกิเลส นี่ละมันกล่อมสัตว์ได้ขนาดนั้น คือพอใจในความตระหนี่ถี่เหนียว มันทำให้พอใจ เราก็ไม่รู้ว่ากิเลสทำให้พอใจในความตระหนี่ถี่เหนียวแล้วเป็นไฟเผาตัว อยู่ที่ไหนคนตระหนี่ถี่เหนียวนี้จะหาความสุขความสบายไม่ได้

อันนี้ก็มีตัวอย่างที่จะยกมาให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เพราะความตระหนี่นี้มีอยู่ด้วยกันทุกคน เป็นแต่เพียงว่ามากกับน้อย หนาบางต่างกันเท่านั้น มีพระองค์หนึ่งตั้งแต่วันบวชมา มันเถลไถลยังงี้ไม่รู้จะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ อันเกิดเป็นมนุษย์ก็มีส่วนบุญพอให้เกิดเป็นมนุษย์ แล้วก็พอให้เป็นเศษมนุษย์นั้นแหละ จะว่ามนุษย์เต็มบาทเต็มเต็งก็พูดไม่ได้ คำว่ามนุษย์ไม่ใช่ชนิดเดียวกันนะ มนุษย์ ๓๐ สตางค์ก็มี มนุษย์ ๕๐ สตางค์ก็มี ๖๐, ๗๕ ก็มี ๘๐ สตางค์ก็มี ร้อยสตางค์เต็มบาทก็มีมนุษย์เรา

อย่าเข้าใจว่าเป็นมนุษย์จะเสมอกันหมด มันเป็นอยู่ที่จิตใจขาดขาดตาเต็งอยู่ในนั้น ถ้าแสดงออกมาที่วิกลจริตเสียจริตผิดมนุษย์ เสียแข่งเสียขาไปอย่างนั้น ถ้าอยู่ในภายในรากฐานของมันก็ ๕๐ สตางค์อยู่แล้ว หรือ ๓๐ สตางค์อยู่แล้ว เรียกว่าเศษมนุษย์ ถ้าวาง ๓๐ สตางค์แล้วเรียกว่าเศษมนุษย์ นี่ละมันไม่เหมือนใครอย่างนี้ อย่างเกิดเป็นมนุษย์ก็ไม่เหมือนมนุษย์

แล้วก็ได้มาเกิด พระองค์นั้นมาเกิดเป็นมนุษย์ เป็นเศษมนุษย์ โผเผอย่างไรไม่ทราบได้มาบวชเป็นพระ ครั้นมาบวชเป็นพระแล้วไปบิณฑบาตที่ไหน ๆ ก็ไม่ได้ ได้นิด ๆ หน่อย ๆ พระสงฆ์ทั้งหลายที่อยู่ร่วมกันก็พยายามสังเคราะห์ทุกวิถีทาง ให้เดินนำหน้าเขาเดินข้างหลัง เขาใส่บาตรหมดไม่ได้ถึงผู้นั้น ก็เอ้าให้ไปเดินข้างหน้า บันดาลบันดาลไม่ให้เขาเห็นเสีย มาอยู่กึ่งกลางก็อีกแบบเดียวกัน แบบกรรมอันนั้นแหละ ไปอยู่สุดท้ายเข้าก็หมดเสีย มาอยู่ตรงไหนก็แบบกรรม ไปอยู่จุดไหนก็มีแต่อยู่แบบกรรม ๆ หมู่เพื่อนเอาของมาใส่บาตรให้ สงสารบิณฑบาตไม่ได้ ได้นิด ๆ หน่อย ๆ ไม่พออิมท้อง เพื่อนฝูงก็เอาของมาใส่บาตรให้ เวลานั้นลงไป ๆ ยังไม่พออิมแหละ อาหารค่อยลื่นไปหมดไป สุดท้ายก็ไม่อิม อาหารในบาตรหมด นั้นฟังเอาซิ

เห็นไหมอำนาจของกรรม ใครจะไปคาดคะเนได้ยังไง มันหากเป็นในเรื่องของกรรมของผู้นั้น ผู้นั้นเองก็ไม่เห็น ทั้ง ๆ ที่ตัวทำมาเอง ระลึกไม่ได้ว่าทำแต่เมื่อไร ผลของมันแสดงออกมาอย่างนั้น จนกระทั่งเอนไปทั่ววงคณะสงฆ์ ถึงพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ ท่านก็ยังไม่อดสำหรับมา เป็นยังไงไปดูความจริง เป็นอย่างที่เขาว่าลือกันไหม ท่านก็มาดู พอมาดูก็มาได้ถามเรื่องราวว่า ท่านบิณฑบาตฉันจึงหันว่าไม่อิ่ม ไม่อิ่มใช่ไหม บอกว่าใช่ ยอมรับแล้วว่าใช่ แล้วเป็นเพราะเหตุไร ท่านก็เลยเล่าเรื่องให้ฟังตามนี้แหละ

ไปอยู่ข้างหน้าก็ไปบันดลบันดาลให้เขาไม่เห็นเสีย มาอยู่ตรงกลางก็อีกแบบเดียวกัน ไปอยู่สุดท้ายก็อาหารหมดเสีย ได้นิด ๆ หน่อย ๆ แล้วเวลามาห่มเพื่อนไม่สงเคราะห์สงหาบ้างเธอ ก็บอกว่าสงเคราะห์สงหา ใส่บาตรให้ ครั้นเวลาฉันลงไป ๆ ไม่ทราบว่ายหายไปยังไง ค่อยหมดไป ๆ แล้วหายไปเลย ฉันยังไม่อิ่มอาหารในบาตรหมดแล้ว ๆ อยู่อย่างนั้นเป็นประจำ ท่านรู้เรื่องอย่างนั้นแล้วจึงว่า เอ้า วันนี้เราจะใส่บาตรให้ ทั้งพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ ใส่บาตรให้เต็มบาตรเลยวันนั้น พอใส่บาตรให้เต็มบาตรแล้ว ก็เอ้าทีนี้ฉัน

พระสารีบุตรจับขอบปากบาตรไว้ นั้นเห็นไหมกรรมแก้กรรม ธรรมแก้ธรรม พระสารีบุตรมาจับขอบปากบาตรเอาไว้ไม่ปล่อย เอา ฉันให้อิ่มนะวันนี้ ก็ฉันเสียจนอิ่มเลย วันนั้นฉันอาหารได้อิ่ม ตั้งแต่บวชมาฉันจึงหันไม่เคยอิ่มเลย แต่วันนั้นพระสารีบุตรใส่บาตรให้แล้ว ยังอาศัยอำนาจวาสนาบารมีของท่านครอบเอาไว้ แล้วมาจับขอบปากบาตรไว้ให้พระองค์นั้นฉัน ฉันจนอิ่มวันนั้น ตั้งแต่บวชมาฉันอาหารอิ่มวันเดียวนี้เท่านั้น พอฉันอิ่มวันนั้นก็เลยตายในคืนวันนั้นไปเลย ตายในวันนั้น คงจะอิ่มมากเกินไป ท้องระเบิด ท่านไม่ได้จารึกเอาไว้ตอนนี้ มีแต่ว่าตายวันนั้น

นี่แหละอำนาจแห่งความตีบตันอันสูงของความตระหนี่ที่บีบบังคับสัตว์โลก ไม่ให้เห็น ก็เลสไม่ให้เห็นด้วยนะ ไม่ให้เห็นเรื่องบุญเรื่องกรรมของเจ้าของทำมาอย่างไร เป็นไปถึงขนาดนั้น ฟัง นี่มีในชาติกโมไชฏู ๆ ปลา ๆ มาพูด พระพุทธเจ้าหลอกโลกเมื่อไร เอาความจริงมาพูดทั้งนั้น ดีชั่วขนาดไหนนำมาพูดทั้งหมด ชั่วสุดขีดก็นำมาพูด ดีสุดยอดก็นำมาพูด เป็นความจริงด้วยกันทั้งสองไม่มีเคลือบคลาด เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว

นี่เราพูดถึงเรื่องโทษแห่งความตระหนี่ที่เหนียวมันเป็นภัย ท่านจึงสอนให้ท่านลงไป แก่กันกับความตระหนี่อันนี้ ได้แก่การให้ทาน ได้แก่การเสียสละ ทานลงไปมากน้อย แทนที่จะหมด หมดจากมือเรานี่ มันก็ไปเต็มอยู่ในมือของผู้รับนะ เราเป็นผู้ให้หมดในมือของเรา ก็ไปเต็มอยู่ในมือผู้ให้นั่น นั่นเห็นไหมหายไปไหน ประจักษ์อยู่ด้วยวัตถุอย่างนี้ เห็นด้วยตา ออกจากมือเรายื่นให้คนนั้น เขาก็ได้รับเต็มมือของเขา เราให้มากน้อย

เพียงไรออกจากมือเราก็มองไปถึงตัวผู้รับ ๆ จากนั้นบุญกุศลพอขยับเท่านั้น ประสานเข้าแล้ว ๆ ในจิตใจของผู้ให้

ไม่มีใครเห็นก็ตาม พระพุทธเจ้าผู้เชี่ยวชาญ พระอรหันต์ผู้เชี่ยวชาญ ท่านเห็นประจักษ์ใจท่าน ในกิริยาแห่งการทำดีทำชั่วที่สัตว์ทำลงไปนั้นว่า ทำบุญไม่ได้บุญ ทำบาปไม่ได้บาป นี่เป็นเรื่องของกิเลสหลอกโลกทั้งมวล หลักความจริงตามธรรมแล้ว ทำบาปต้องได้บาปทันที แต่ผู้ทำบาปไม่เห็นบาป ธรรมเห็น ธรรมท่านเห็น ขยับบัพแสดงกิริยาแห่งความทำบาป ผลแห่งการทำบาปมาพร้อมกันแล้ว สวนทางกัน พอเปิดประตูบัพเข้าทั้งออกแห่งอากาศพร้อมกัน นี่ก็เหมือนกันพอขยับจิตบัพ จิตเคลื่อนไหวที่จะทำแล้ว ทำชั่วความชั่วก็ปรากฏขึ้นในขณะเดียวกันกับการทำชั่ว การทำดีพอขยับจิตก็ดีแล้ว ใครไม่เห็นก็ตามหลักความจริงเป็นอย่างนั้น มีมาอย่างนั้น เห็นหรือไม่เห็นก็มีมาอย่างนั้น พระพุทธเจ้าสอนตามสิ่งที่มีที่เป็นแก่โลก

ท่านสอนเรื่องทาน ทานกถา การให้ทานนี่เป็นการลบล้างความตระหนี่ถี่เหนียว ความติดตันอันตัวของตัวให้เป็นการเบิกกว้างออกไป ๆ ผู้มีจิตใจใครต่อใครศัลยทานไปทางไหน อย่างน้อยมักไม่ค่อยอดอยาก ยิ่งได้มีการให้ทานมากเท่าไร นิสัยปัจจัยหนุนทางการให้ทานมากเท่าไร ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน กว้างขวางไปเรื่อย ๆ ผู้เป็นนักเสียสละ ผู้มีความเมตตา เป็นไปแบบนักเสียสละ ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน กว้างขวางไปหมด

ก็อย่างพระสีวลี ยกตัวอย่างให้เห็น พระสีวลี เป็นผู้มื่อติเรกลาภมากที่สุด ในบรรดาสาวกทั้งหลาย พระสีวลี เป็นที่หนึ่ง ได้รับเอตทัคคะคือยศของท่าน เป็นผู้เลิศในเรื่องอติเรกลาภ เครื่องสักการบูชา ทั้งเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม มนุษย์มา เต็มไปหมด ท่านไปที่ไหนเคลื่อนไปด้วยวัตถุทานทั้งนั้น ๆ ที่นี้ไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็นชีวว่า ผลที่แสดงให้ท่านประจักษ์อยู่เวลานั้น และประชาชนได้ทราบทั่วถึงกันนั้นมาจากอะไร เวลาย้อนหลังไปถึงองค์ท่านเอง ผู้เป็นต้นเหตุแห่งอติเรกลาภที่ลวงที่ไหลมามาก ๆ นั้น ท่านเป็นมาอย่างไร

ท่านเป็นนักเสียสละ การทำบุญให้ทานไม่มีท้อมีถอย หมดเป็นหมด ยังเป็นยังท่านมีแต่จะให้ ๆ ด้วยความพอใจทั้งนั้น หมดแล้วยังอยากจะให้ โนนเห็นไหม ไม่มีจะให้ก็ยังอยากจะให้อยู่ที่นั่นแหละ นี่ละอานิสงส์ของท่านหนุนเข้ามา ๆ จนปรากฏเด่นชัดเวลาท่านไปที่ไหนมีตั้งแต่เครื่องสักการบูชาเต็มไปหมด ไม่เลือกว่ามนุษย์ เทวดา อินทร์ พรหม ท้าวสักกเทวราชยังนิรมิตมาให้ท่านต่อท่าน เพราะอำนาจแห่งผลทานของท่าน นี่ละที่ท่านเป็นผู้เลิศในอติเรกลาภ

คือผลทานของท่านทั้งนั้นที่กลับมาสนองท่าน นอกจากสนองท่านให้หลุดพ้นจากทุกข์เป็นพระอรหันตบุคคลแล้ว เป็นสาวกที่มีชื่อเสียงเรื่องนามเกี่ยวกับอติเรกลากก็คือท่านนั่นเอง นี่มาจากบุญกุศลที่ท่านสร้างมาทั้งนั้น นี่ละผลแห่งการให้ทาน นอกจากทำให้ท่านหลุดพ้นจากทุกข์แล้ว ยังสนับสนุนในวิบากกรรม ได้รับทุกสิ่งทุกอย่างไม่ขัดสนจนใจเลย

การให้ทานกับความตระหนี่จึงเป็นธรรมแก่กัน ไม่มีการให้ทานไม่ได้ โลกนี้แตกอยู่ด้วยกันไม่ได้ แม้ที่สุดพ่อแม่กับลูกก็แตกจากกัน เพราะไม่มีการให้กัน เพราะความตระหนี่ถี่เหนียวบีบบังคับไว้ หากความสงสารแม้แต่ลูกของตนก็ไม่ได้ ตัวของตน เมียของตน ก็ไม่ได้ คนในครอบครัวก็หาความสงสารเขาไม่ได้ เพราะความตระหนี่ถี่เหนียวมันมัดไว้หมด ครอบครัวนั้นต้องแตกกันไม่สงสัย เราไม่ต้องวาดภาพ แดกจริง ๆ นั้น ละเห็นไหม

สัตว์เขาอยู่ด้วยกันเขายังสงเคราะห์กัน พวกมดง่ามอย่างนี้ มีจำนวนมากขนาดไหน เขาอยู่เป็นพวก ๆ เป็นฝูง ๆ เต็มอยู่ในรูในรังของเขา เวลาเขาออกหากินก็ขี้ว่เยี้ย ๆ ได้เข้ามาแล้วไปแจกไปแบ่งกันกินอยู่ในรูของเขา นั่นดูซิ ตั้งแต่สัตว์เขายังรู้จักสงเคราะห์สงหากันตามภูมิของเขา ตามกรรมของเขา กำเนิดของเขา นี่ละการให้ทานจึงเป็นธรรมจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องมีคู่เคียงกับหัวใจที่ตีบตันอันตูดด้วยความตระหนี่

หากไม่มีทานแล้ว โลกนี้อยู่ด้วยกันไม่ได้แน่ ไม่ว่าจะกว้างว่าแคบ แม้ที่สุดในครอบครัวเดียวกันก็แตกกันด้วยความตระหนี่ทำลาย แต่เมื่อมีการสงเคราะห์สงหากัน มีมากมีน้อยมนุษย์เราอยู่ด้วยกันได้ นับตั้งแต่ครอบครัวลงไปจนกระทั่งถึงเพื่อนฝูง ตั้งแต่กว้างจนกระทั่งถึงแคบ สังคมต่าง ๆ มีการสงเคราะห์การให้กันทั่วดินแดน เฉพาะอย่างยิ่งเช่นเมืองไทยเรานี่ ทั่วประเทศไทยมีอย่างนี้ทั้งนั้นไม่เคยขาด ไม่ว่าจะครัวเรือนใด บ้านนอกในเมือง มีการให้การสงเคราะห์กันทั้งนั้น ๆ เพราะฉะนั้นโลกจึงอยู่ด้วยกันได้ด้วย ความสนิทสนม เพราะอำนาจแห่งการให้ทาน นี่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้

การให้ทานนี้เป็นบุญเป็นกุศลสนับสนุนให้ไปสวรรค์ พรหมโลก ตลอดถึงนิพพาน ได้ด้วยการให้ทาน นี่ละความตระหนี่กับการให้ทานเป็นธรรมคู่ปรปักษ์กัน นี่วันนี้เทศน์ถึงการให้ทาน ท่านเทศน์อนุปุพพิกา ๕ ควรจะอยู่ในชั้นไตรภูมิใด ควรยึดไว้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นที่ยึดเหนี่ยวของน้ำใจแห่งผู้ปฏิบัติตาม ก็ยึดไปปฏิบัติ ผลก็จะเป็นอย่างนั้นไม่เป็นอย่างอื่น พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนอย่างอื่น สอนที่เป็นอย่างนั้น ทำอย่างไรผลเป็นอย่างนั้น ให้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ขัดกัน ใครจะเชื่อไม่เชื่อก็ตาม หลักความจริงดีตราอันแน่นอนไว้แล้ว เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

เช่นว่า บาปไม่มี บุญไม่มี ก็ลมปากของกิเลสหลอกคนต่างหาก ความจริงไม่เป็น
 อย่างนั้น ไม่อย่างนั้นธรรมไว้ใจไม่ได้ ถ้าหากว่าธรรมเป็นสิ่งที่หลอกดวงโลกเหมือน
 กิเลสแล้ว โลกนี้แตกทันที นี่เพราะธรรมยึดไว้นั้นเองโลกจึงพอยู่กันได้อย่างการสมัคร
 สมานซึ่งกันและกัน ด้วยการให้ทานกัน นี่เป็นเทศน์ชั้นที่หนึ่ง นี่เรียกว่าทานกถา เทศน์
 ถึงอานิสงส์แห่งการทำบุญให้ทาน หนักเบาเล็กน้อย เป็นผลของผู้ทำทั้งนั้น

จากนั้นก็ สีสกถา ให้มีศีลมีข้อบังคับกาย วาจา ของตนบ้าง อย่าปล่อยให้เป็นไป
 ตามยถากรรมที่กิเลสหลุดลากไป ศีลท่านห้ามไว้แล้ว ในศีล ๕ ประชาชนฆราวาสเรา ควร
 จะมีศีลอย่างน้อยข้อใดข้อหนึ่งติดกับใจของตนเป็นหลักใจเอาไว้ ไม่ควรที่จะปล่อยเลย
 ตามเลยถึงกับไม่มีศีลเลยเหมือนสัตว์เดรัจฉานทั้งหลายเหล่านั้น ใช้ไม่ได้ ท่านจึงสอน
 ให้มีศีล ฆราวาสเราไม่มาก เพียงศีล ๕ เท่านั้นก็ทำความร่มเย็นให้แก่กันและกันได้ทำ
 ประมาณไม่ได้เลย

ปาณาฯ ท่านไม่ให้ฆ่าสัตว์ คำว่าสัตว์เป็นสัตว์ประเภทใด คำว่า สัตตฺ แปลว่า ผู้ยัง
 ดิตยั้งชั่งในห่วงแห่งวิภวสังสาร ท่านจึงเรียกว่าสัตว์ นี่เป็นคำกลาง ๆ ผู้ที่ยังติดข้องอยู่
 ในวิภวสังสาร ยังไม่ได้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ จึงเรียกว่าสัตว์ คำว่าสัตว์ใน ปาณาฯ นี้หมายถึง
 อย่างไรบ้าง พ่อเราก็เป็นสัตว์ แม่เราก็เป็นสัตว์ สัตว์มนุษย์ ลูกเราก็เป็นสัตว์มนุษย์คน
 หนึ่ง หลานเราเป็นสัตว์มนุษย์คนหนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นสัตว์มนุษย์ด้วยกัน ถ้าเราเห็นว่
 การฆ่าเขา การฆ่าคนอื่นสัตว์อื่นไม่เป็นของสำคัญ ก็ให้เขามาฆ่าเราพ่อของเราต่อหน้า
 ต่อตาของเรา เป็นยังงใจหัวใจเรา ให้เขามาฆ่าลูกฆ่าเมียของเรา ต่อหน้าต่อตาของเรา
 เป็นยังงใจหัวใจของเรา

ขาดสะบั้นไปหมดในเวลานั้น นั่นเป็นความสะเทือนใจขนาดไหน เพราะความล่วง
 เกินศีลข้อนี้มีโทษขนาดไหน ถึงขนาดดอกแตก ฆ่ากันได้อีกในเวลานั้นไม่สงสัย เช่นอย่าง
 หลวงตาบัวนี่ ก็รักษาศีลรักษาธรรมมาอย่างนี้ ไม่แน่มันจะถ้าสมมุติว่าหลวงตาบัวมีเมีย
 ไครมาลากเมียของเราไปฆ่าต่อหน้าต่อตานี้ คนนั้นต้องเป็นศพคนที่สองกับเมียของเรา
 เห็นไหมเก่งไหมความรักกันเป็นยังงใจ หัวใจชีวิต หัวใจสัตว์เป็นอย่างเดียวกันนี้ เอาซึ่งดู
 ทั่วแดนโลกธาตุนี้เหมือนกันนี้หมด เราเห็นว่าศีลเป็นสำคัญไหม นั่นพิจารณาซิ

ถ้าว่าไม่สำคัญ เอ้า ฆ่ากัน อยู่ในนี้ อยู่ในศาลาเหล่านี้ ฆ่ากันให้แหวกไปหมดในที่
 นี้ เป็นยังงใจ กระเทือนทั่วโลกธาตุนี้ อย่าว่าแต่กระเทือนที่ศาลา มนุษย์ประชาชนทั้ง
 หลายมาฟังธรรมหลวงตาบัว แล้วหลวงตาบัวสอนให้ฆ่ากัน พวกนี้ฆ่าตายกันฉิบหายกัน
 หมดนี้ จะกระเทือนถึงไหนบ้าง พิจารณาซิ เรื่องเล็กน้อยเมื่อไรเรื่องการรักษาศีลข้อ
 ปาณาติบาต นี่ละเรื่องความสำคัญเป็นอย่างนี้ เพื่อรักษาน้ำใจกันให้อยู่สงบร่มเย็น ด้วย
 ความเป็นผู้มีศีลมีธรรม จึงไม่ให้ฆ่ากัน

ข้อที่สอง อทินนาทาน การให้กันด้วยความพอกพอกใจ ด้วยความเต็มใจ ด้วยเจตนาต่อกันแล้ว จะให้มากให้น้อยให้เป็นล้าน ๆ ก็เป็นคุณเป็นประโยชน์ทั้งผู้ให้ทั้งผู้รับ ไม่มีอะไรเสียหาย เป็นมหามงคลอย่างยิ่งแก่ทั้งผู้ให้และผู้รับ นี่ละการให้ด้วยเจตนา แต่ไม่ได้ให้ เขามาฝ่าฝืนมาบีบบังคับ มาปล้นมาสะดม มาฉกมาลักเอาของเรา ด้วยวิธีการใดการหนึ่ง ความเสียหายเราจะมากขนาดไหน สมบัติที่เสียไปมากน้อยนั้นเป็นรองลำดับของหัวใจต่างหาก

ใจเป็นสิ่งที่มีความหนักมากที่สุด คือหัวใจซึ่งเป็นผู้ครองสมบัตินั้น ๆ เมื่อเขามาฉกมาลัก หรือมาปล้นมาจี้ต่อหน้าต่อตาเราจะเสียหายขนาดไหน สมบัติก็เสียไป ใจยิ่งเสียหายมากกว่านั้น ฝากันได้ในขณะนั้น นั่นเป็นสำคัญไหม พระพุทธเจ้าสอนศีล ๕ เอาไว้ เช่น อทินนาทานอย่างนี้ ปาณาฯ ก็ว่ามาแล้ว อทินนาทานก็กำลังอธิบายเวลานี้ ถ้าให้กันมากขนาดไหนไม่มีความเสียหาย เป็นสิริมงคลทั้งผู้รับไปทั้งผู้ให้ไป ถ้างงมาฉกมาลักเอาแม่ เข็มเล่มหนึ่งเท่านั้นก็ฝากันได้นะมนุษย์เรา มันเป็นไปได้ที่จิตใจ

กาเมสุ มิจฉาจาร ผัวใครใครไม่รัก เมียใครใครไม่รัก ลูกหลานของใครใครไม่รัก ถ้าเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ไม่จำเป็นแล้ว เอ้า เปิด บ้านของเราเปิดหมด ทั้งลูกทั้งเมียทั้งหลายทั้งหลายมีเท่าไร เปิดโล่งให้เขาหมด ดีไม่ดี เอ้า อายนุงชินนุงผ้า เปิดรับกันตลอดเวลา เป็นยังงใจนำดูไหม ไม่ต้องนุงชินนุงผ้า เวลาจะเสพจะสมกันเหมือนหมานนั้นมันจะแก้ไม่ทัน ไม่ทันกับกิเลสตัวนี้ เอาเปิดเลย บ้านเขาเปิดเลย บ้านเราเปิดเลย ไม่มีคำว่า ผัวว่าเมียว่าลูกว่าเต้าหลานเหลน อันเป็นที่รักสงวนของใครเลยละ เอ้า เปิดกันเลย

ทีนี้เป็นยังง พิจารณาซิ มันทำอย่างนั้นไม่ได้ก็เพราะจิตใจนั่นเองเป็นของสำคัญ ผัวใคร เมียใคร ลูกใคร หลานใคร ใครรักทั้งนั้น ใครมาล่วงล้ำเขตแดนซึ่งไม่ได้มีข้อตกลงกันด้วยเหตุด้วยผลเป็นที่ชอบธรรมแล้ว มาแตะกันไม่ได้ละ หัวใจเป็นสิ่งที่หนักมากที่สุด ฝากันได้พินาศฉิบหาย ไม่คำนึงถึงบาปถึงบุญอะไรเลยละ นี่โทษแห่งการล่วงเกินกาเมสุ มิจฉาจาร เป็นให้เห็นชัด ๆ วาดภาพขึ้นมาดูก็ได้

ถ้าเป็นผู้รักษาธรรมข้อนี้ไว้แล้ว ทีไหนตายใจกันได้หมด ผัวตายใจเมีย เมียตายใจผัว มีความจงรักภักดีซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน พึ่งเป็นพึ่งตายกันได้แล้ว ไปไหนไปเถิด ไปทำการทำงานนอกบ้านในบ้าน ไม่มีความระแคะระคายต่อกัน ผลรายได้มามากน้อยเป็นประโยชน์เฉลี่ยเพื่อแผ้วในครอบครัว ซึ่งเป็นเหมือนอวัยวะเดียวกันให้ทั่วถึงกันไปให้หมด ด้วยความอบอุ่นต่อกัน ถ้ามีศีลข้อนี้เป็นอย่างนี้ แล้วเป็นยังงเย็นไหมครอบครัวนั้น เงินแสนมาสู้ไม่ได้ เงินล้านมาสู้ไม่ได้ สุธรรมข้อนี้ไม่ได้ ธรรมมีคุณค่ามากกว่า เพราะทำจิตใจให้ชุ่มเย็น ให้ตายใจกันได้ ตลอดวันตายก็ไม่มีความจิตจางต่อกัน รักกันด้วยอำนาจแห่งธรรมนี้คุ้มครองเอาไว้

นี่ละศีลเป็นของสำคัญใหม่ ที่เราจะควรปล่อยปละละเลย ใช้ไม่ได้เลยนะ อย่างน้อยศีล ๕ ให้มี จะเป็นข้อใดที่หนักแน่นที่สุดก็ เอา ให้ได้ แต่เด็ดขาด ไม่เด็ดขาดไม่ได้ นะ ก็เลสตัวเด็ดขาดมันมี เช่น ตั้วราคะตัณหา ตั้ว กาเมสุ มิจฉาจาร นี่มันเด็ดขาดมาก นะ กลุ่มได้หมด ไม่มีเมืองพอก็คือกามกิเลสตัวนี้ ไม่พอ เอามาเท่าไรเป็นได้หมด เอาหมด จนกระทั่งจะเข้าโลง เขาเอาหญิงสาว ๆ มาหลอก เดี่ยวไปเต็นรำกับหญิงสาวเสีย ก่อน ให้เขาเปิดโลงให้ เห็นไหมกิเลสมันพอเมื่อไร นี่ละเห็นไหมอำนาจของราคะตัณหา

จึงต้องเอาศีลธรรมครอบเอาไว้ บังคับเอาไว้ เอา สิ่งเหล่านี้มันรุนแรงศีลธรรม ต้องรุนแรง บีบบังคับเอาไว้เอาให้คอขาดด้วยกันเลย นั่นอย่างนั้น ผู้นั้นแหละจะเป็นผู้ เสวยผลแห่งความร่มเย็นเป็นสุขอบอุ่นต่อกันได้ตลอดวันตาย คือผู้มีศีลธรรมบังคับ กิเลสตัวลูกหลานนี้ได้

มูสาฯ ก็จะเป็นอะไรไป ถ้างตัวนี้มันได้รุนแรงแล้วพูดคำไหนออกมามีแต่โกหก กันทั้งนั้น ผัวก็โกหกเมีย เมียก็โกหกผัว ก่อนอื่นเที่ยวนะ หียอก ๆ ออกไปที่ไหน ทางนี้ ก็ไว้ใจไม่ได้ ไร้ตัวนั้นก็ตัวลิ่งร้อยตัวสู้ไม่ได้ ความรวดเร็วของมันที่จะไปทำความชั่วช้ำ ลามก เดินหียอก ๆ ออกไปสองสามก้าวกลับเข้ามาในบ้าน ไปไหนมา เนาะเมียถามแล้ว นะ ไปฟังเทศน์มา ทางนั้นก็โกหกแล้วเห็นไหมละ ไปฟังเทศน์มา ความจริงมันไปฟัง เทศน์อิหนุต่างหากไม่ได้ไปฟังเทศน์ธรรมพระนี่นะ เห็นไหมความโกหกมันมาด้วยกัน กับตัวนี้ แอบกันมาเลย

นี่ละศีลข้อที่ ๔ นี่ตัวนี้ตัวรุนแรงมากที่สุด เป็นยังไงเห็นสำคัญไหม หรืออยากให้ โกหกกันตลอดเวลา นั้นหรือผัวกับเมีย ด้วย กาเมสุ มิจฉาจาร เอาไฟเผากันตลอดเวลา นั้นหรือเป็นของดี ไม่ได้ดีอย่างนั้น พิจารณาเอาตามเหตุตามผลที่อธิบายมาด้วยหลัก ธรรมที่แน่นอนตายใจ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว

สุราฯ ก็เหมือนกัน สุราคือน้ำบ้า ใครอยากเป็นบ้า เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ของ เรา แม่ของเราเคยเอาสุรามากรอกปากเราไหม เคยมีไหม ไม่มี รายเดียวไม่มี ทั่ว ประเทศไทยของเราที่เป็นชาวพุทธนี้แหละไม่เคยมี มีแต่เอาข้าวต้มขนมมเนยสิ่งที่ดีบ ที่ดีมาป้อนลูก มีเท่าไรถึงไหนถึงกัน เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ความทุกข์ความจนไม่คำนึง ด้วยความรักลูก เมตตาสงสารลูก หาตั้งแต่ของดีบตีมาให้กิน ๆ ครั้นเวลาโตขึ้นมาแล้ว ไปหาสะแตกเหล่า

ขนาดนั้นมันยังยกกันนะ มันยกกันยังไง ไร้บ้ำสุรานั่นนะมันไปไหนวันนี้นะ เพื่อน มันมาถาม ไร้บ้ำสุรามันไปไหนวันนี้นะ ไปทานสุรา ไปรับประทานสุรา ยกยอสุราขึ้นอีก นะ ไปสะแตกสุราไม่ได้ว่า ถ้าหากว่าเป็นศัพท์ที่แก้กันต้องว่าไปสะแตกสุราชิ อย่าไปว่า ไปทานสุรา ยกยอสุราให้มันได้ใจได้ยังไง ต้องบอกว่าไปฟัดสุราอย่างน้อย มากกว่านั้น

ไปสะแตกสุรา หรือว่าไปยัดสุรา ต้องว่าอย่างนั้นซิ เข้าใจไหม นี่มันน้ำบ้า กินลงไปมันก็เป็นบ้า

พอพูดอย่างนี้เราจะยกตัวอย่างนะ หลวงตาเคยเมาสุราหนหนึ่งพอได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายทราบนะ คือหลวงตาเมาเอง ปกตินิสัยไม่เคยเกี่ยวข้องกับสุราแหละ วันนั้นไปเที่ยวต่างอำเภอต่างจังหวัด ไปเยี่ยมบ้านเพื่อน คำว่าเพื่อนทางภาคอีสานนี้เขาเรียกว่าเสี่ยว เป็นเสี่ยวกัน เรียกว่าเป็นเพื่อนกัน ถ้าลงได้ว่าคนทั้งสองคนนี้เป็นเสี่ยวกันแล้วนั้น เขาต้องถือตัวครอบครัวเหี้ยมเรื้อนนั้นกับเรื้อนนี้เป็นอันเดียวกันเลย ผากเป็นผากตายต่อกันได้ หมดเนื้อหมดตัว ถึงไหนถึงกัน เขาถือกันจริง ๆ คำว่าเสี่ยวนี้เป็นประโยคที่หนักมากสำหรับชาวภาคอีสาน เป็นเสี่ยวกัน ฟังเป็นฟังตายกันได้เลยแหละ

ที่เราพูดนี้เราหมายถึงว่าหลวงตาไปเยี่ยมบ้านเสี่ยว ที่นี้เขาเลี้ยงกันละซิ เขาเอาสุรามาล้างกัน เราไม่รู้เขาก็มาชวนเราไป ทางโน้นเขาไม่ค่อยเรียกกันแหละว่าเชิญ เขาเรียกว่ามาชวนกันไป ชวนไปบ้าน เสี่ยวก็มาชวนเราไปบ้านเสี่ยว ไปเขาก็มารุมกัน โอ๊ยก็สมาคมเสี่ยวบ้าด้วยกัน เราไม่รู้ว่าเขาเอาเหล้ามาละซิ พอไปถึงคนนั้นก็ขวดหนึ่ง คนนั้นก็จอกหนึ่ง คนนั้นก็แก้วหนึ่ง เอามา อ้อยอะไรนี่ไม่เอาละ เราไม่เอาละ มันสุรา เราไม่เคยกินสุรากินแล้วมันเมา โอ๊ยไม่เป็นไร มันปวดหัวด้วยนะ อ้อย ยานี้เป็นยาสำคัญนะ เพื่อนฝูงพูดด้วยเอามือใส่เข้ามาในปากเราด้วย ยานี้มันยาแก้ปวดหัวว้างัน กินแล้วปวดหัวไม่สบาย ปวดศีรษะไม่สบาย กินนี้หายเลย

เขาก็กรอกลง คนนั้นมากกรอกคนนี้มากกรอก หลายแก้วต่อหลายแก้ว กินไปกินมาพอหลังจากนั้นแล้วหลวงตาบ๊วตั้งแต่ก่อนยังไม่บวชเลยเป็นบ้าสด ๆ ร้อน ๆ เลยนะ นี้เราได้เห็นโทษของมัน เป็นบ้านะ ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ชับลำทำเพลงให้เขาฟัง เพลินเป็นบ้าไปเลย พอเหล้าสร้างลงไปเท่านั้น วันหลังไม่ไปเหยียบบ้านเสี่ยวได้เลย อายเขา เห็นไหมเวลามันเมาแล้วไม่รู้จักกายนะ คนเมานี่ชอบยอนนะ ต้องยอนอย่างนั้นยอนอย่างนี้ ความลับอะไรไม่มีเหลือคนเมาเหล้า แม้ที่สุดความในมุ้งก็เอามาเล่าได้ ความเมาสุรามันเป็นของดีแล้วหรือบ้าขนาดนั้น หลวงตาเคยเป็นบ้ามาแล้วจึงได้เอามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเป็นบ้าจริง ๆ ทำไม่มีความมายางอายนะ มีแต่อยากโม้อยากคุยไปเรื่อย สนุกสนานรื่นเริงไปเรื่อย ๆ เหล้าเป็นอย่างนั้น เป็นของดีแล้วหรือ

เมื่อกินเหล้าลงไปแล้วเสียวทรัพย์เป็นที่หนึ่ง ก่อการทะเลาะวิวาทเป็นที่สอง ถูกตำหนิตีเตียน ไม่มีใครชมเชยสรรเสริญ นี่ละโทษของมันแสดงไว้อย่างนี้ เมื่อกินลงไปแล้วเมาเสียผู้เสียคนด้วย เสียวทรัพย์ด้วย ก่อการทะเลาะวิวาทง่ายด้วย ไปที่ไหนถูกตีดินนินทา สติปัญญาต้อยลงด้วย แล้วก็ยังส่งเสริมกันเรื่องสุรา ก็แสดงว่าสมาคมนี้เป็นสมาคมบ้ากันแล้ว แล้วใครก็ชอบเหล้า เลยเป็นบ้ากันทั้งบ้านทั้งเมืองหาคนดีไม่ได้ พระ

พุทธเจ้าทรงดำหนิว่าไม่ดี มันก็เห็นว่าความเป็นบ้่าดีกว่า เป็นบ้่าไปเสียแล้ว พระพุทธเจ้าสอนไม่ให้เป็นบ้่า แต่มันเห็นว่าเป็นบ้่าเพราะการกินสุราเป็นของดีไปเสียแล้ว

นี่เราพูดถึงเรื่องศีล ๕ ข้อ ทาน แล้วก็ศีล อนุปปกัฎฐา ๕ อันที่สาม สวรรค์ พูดถึงเรื่องการทำบุญให้ทานรักษาศีลนี้ สามารถที่จะทำบุคคลให้ไปสวรรค์ได้โดยไม่ต้องสงสัย ไปสวรรค์มีความรื่นเริงบันเทิง แม้จะกลับมาเกิดอีกก็ตาม มีความรื่นเริงบันเทิง สนุกสนานตามบุญตามกรรมของตนที่สร้างเอาไว้ ยิ่งดีกว่าที่จะไปตกนรกทั้งเป็น ตกนรกทั้งเมืองผี นี่ละคุณค่าแห่งการทำบุญให้ทาน แล้วก็ไปสวรรค์ สวรรค์มีความรื่นเริงบันเทิง สวรรค์มีหลายชั้น ชั้นนี้อายุเพียงขนาดนี้ ชั้นต่อไปมีอายุยืนนาน มีความสุขเพิ่มขึ้นไปอีก ชั้นต่อไปก็เหมือนกัน อายุยิ่งยืนนานเข้าไป ๆ ความสุขความสบายความรื่นเริงบันเทิงละเอียดลออเข้าไป ถึงปรนิมิตตวสวัตติ สวรรค์ ๖ ชั้นนี้เป็นที่อยู่ของผูบบ้่าเพ็ญคุณงามความดี ไม่ใช่เป็นที่อยู่ของคนบาปหาบความชั่วช้าลามกใส่หัวใจตน นี่ละท่านเทศน์ถึงเรื่องสวรรค์ คุณค่าอันสงสืไปเกิดในสวรรค์ชั้นนั้น ๆ จากคนบ้่าเพ็ญบุญ

พอหลังจากนั้นธรรมะสูงขึ้นไป ท่านจึงเรียกว่าเหมือนเครื่องบินเหินฟ้า จากนั้นก็สอนขึ้นไป อาทินพ โทษแห่งความผูกพัน กิเลสกำม กามตัณหาเป็นสำคัญ มันทำความผูกพันจิตใจได้ อันนี้ต้องกอดต้องถ่วงต้องดึงต้องดูด ต้องบีบบังคับอยู่ตลอดเวลา ผู้ไม่มีกามกิเลสนี้ดีกว่าผู้มีกามกิเลสเป็นไหน ๆ ท่านแสดงโทษของกาม เพราะเห็นสมควรแล้วพอจะพ้นจากมันไปได้ก็ชี้โทษของมัน ให้สลัดมันออกไปตามชั้นภูมิแห่งธรรมที่แสดง และชักฟอกจิตผู้ฟังพอเข้าอกเข้าใจแล้ว ก็รับเป็นชั้น ๆ ตอน ๆ ไป จากนั้นก็เทศน์โทษแห่งกามคือความผูกพันนั้นให้เกิดตาย ๆ ไปเรื่อยมีแล้วมีเล่า มีความทุกข์มากเพราะความที่มีกามกิเลสมาก

จากนั้นก็เทศน์ เนกขัมมะ คือการออกบวช การประพฤติพรหมจรรย์ ดีกว่าสิ่งเหล่านี้ เพื่อสลัดปิดสิ่งเหล่านี้ออกจากหัวใจพันทุกขคือพระนิพพาน รู้แจ้งแทงตลอดในเฉยยธรรมทั้งหลาย จิตบริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้นได้ นี่เป็นธรรม ๕ ข้อที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงตามขั้นตามภูมิของบุคคลผู้มารับธรรมจากพระองค์ สอนเป็นลำดับลำดา ถ้าผู้ที่มีความสามารถแก่กล้าแล้ว พระองค์ก็ไม่สอนธรรม อนุปปกัฎฐา ๕ เช่นอย่างเทศน์สอนเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ซึ่งพร้อมแล้วทุกอย่างที่จะบรรลุธรรมทั้งหลาย ก็ทรงแสดงถึงอริยสัจ ๔ อันเป็นจุดสำคัญที่จะให้หลุดพ้นจากกิเลสทั้งหลาย เพราะอริยสัจ ๔ เป็นธรรมชาติกลั่นกรอง พระองค์ก็ทรงแสดงลงที่นั่นเลย ที่ธรรมสุดยอดนั่นเลย นี่ธรรมเป็นขั้น ๆ อย่างนี้ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน

ถ้าเป็นแกงหม้อน้อยก็หมายถึงแกงหม้อเล็กหม้อน้อย ได้แก่แสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้า นี่เรียกว่าแกงหม้อเล็ก เทศน์เข้าถึงจุดที่จะให้หลุดพ้นทีเดียวเลย ถ้ายังเป็นแกง

หม้อใหญ่อยู่ก็แสดงดังที่ว่ามานี้ เป็นอนุพัพพิกธา ๕ เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์เป็นลำดับลำดับทุกชั้นทุกภูมิ ไม่เสียประโยชน์ที่ได้ยินได้ฟังมา แล้วสุดท้ายก็ไปถึงจุดนั้น จุดที่สลัดตัวออก เมื่อแก่กล้าแล้วอยู่ไม่ได้นะ จิตใจเมื่อถึงขั้นจะอยู่ไม่ได้แล้วอยู่ไม่ได้

อย่างพระยสกุลบุตร มีลูกชายคนเดียวเศรษฐี กองเงินกองทองเท่าภูเขา เราอยากพูดว่าอย่างนั้น แล้วมีลูกชายคนเดียว ถึงวาระที่จะไปแล้ว มีอุปนิสัยสามารถแก่กล้าที่จะบรรลुरुธรรมพันทุกชั้นในชาติที่แล้วเกิดความรู้มรรัน อยู่ที่ไหนไม่สะดวกสบาย มองเห็นทรัพย์สินเงินทองเหมือนฝันเหมือนไฟไปแล้ว พ่อแม่เกลี้ยกล่อมเอาทองคำเอาเงินทองสมบัติต่าง ๆ มากองไว้เต็มบ้าน นี่จะเอาอะไรเอา เป็นของลูกคนเดียวนั่นแหละไม่เป็นของใคร ไม่มีใครมาแบ่งสันปันส่วน พ่อแม่ยกให้หมด พ่อแม่ไม่ยกให้บวช เอาสมบัติมาผูกมัดลูก

ลูกเมื่อถึงกาลแล้วไม่ยอมรับ ไม่เพียงสมบัติเท่านั้นให้มากกว่านี้ก็ไม่เอา จะออกเพื่อหาความหลุดพ้นโดยถ่ายเดียวเท่านั้น อยู่ที่ไหนอยู่ที่นั่นวุ่นวาย อยู่ที่นั่นวุ่นวาย เพราะความร้อใจอยากจะทำออกจากทุกข์ สุดท้ายก็ขโมยหนีจากบ้านไปเลย เดินตามทางไปบ่นไปตามทาง ที่นั่นวุ่นวาย ที่นั่นขัดข้อง พอดีพระพุทธรูปเจ้ากำลังเดินจงกรมอยู่ในทางสายป่า ๆ นั้น พอไปที่นั่น ให้มาที่นี้ยส ที่นี้ไม่วุ่นวาย ที่นี้ไม่ยุ่งเหยิง ที่นี้เป็นที่ปลดเปลื้องแห่งความยุ่งเหยิงวุ่นวายทั้งหมด ให้มาที่นี้ เข้าไปหาพระพุทธรูปเจ้าทรงแสดงธรรมขึ้นมา ก็บรรลुरुธรรมปั้ ๆ ขึ้นไปเลยทีเดียว หลุดพ้นจากทุกข์

นี่เมื่อถึงขั้นที่จะรอไม่ได้ รอไม่ได้แล้วต้องเป็นอย่างนั้น เมื่อถึงขั้นจะควรอยู่เสียก่อนก็อยู่ไปบำเพ็ญไป เหมือนผลไม้ที่อยู่ในลำต้นที่ควรจะบำรุงลำต้นให้ดีก็ต้องบำรุงอย่าไปสนใจกับผลของมันมากกว่าการบำรุงลำต้น เพื่อผลของมันให้ดีงามขึ้นไป เขาก็บำรุงลำต้น ผลของมันเมื่อได้รับการบำรุงลำต้นอยู่เสมอ ก็ค่อยเจริญเติบโตขึ้นไป ๆ ถึงขั้นห้ามไปแล้ว ที่นี้ทำยังไงมันก็ไม่อยู่ เมื่อห้ามแล้วก็มีแต่จะสุกทำเดียว ก็สุกไปเลย นี่เราบำเพ็ญคุณงามความดีด้วยการให้ปุ๋ย เรียกว่าเป็นการให้ปุ๋ยแก่จิตใจของเราให้มีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับ

การทำบุญให้ทานไม่ลดละ นี่เรียกว่าให้ปุ๋ยตลอดเวลา จิตของเราก็มีความสามารถแก่กล้าไปโดยลำดับ เป็นผลไม้ก็เรียกว่าค่อยโตขึ้น ๆ แก่กล้าขึ้นไป ถึงขั้นห้ามเมื่อถึงขั้นห้ามแล้วห้ามไม่ได้ จะนำมาบ่ม สอยมาบ่มไม่มาบ่มไม่สำคัญอย่างไรต้องสุกแน่ ๆ สุดท้ายก็ต้องสุกจนได้ เมื่อได้อาศัยการบำรุงลำต้นพอแก่ผลของมันแล้วเป็นอย่างนั้น นี่เมื่อเราได้ทำการบำรุงแก่จิตใจของเรา ผลเมื่อเต็มที่แล้วย่อมสุก สุกคือว่าบรรลुरुถึงความพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น

นี่พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมมีแกงหม้อใหญ่แกงหม้อเล็ก ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง วันนี้มีทั้งแกงหม้อใหญ่มีทั้งแกงหม้อเล็กด้วยนะ เห็นว่าจะสมควรแก่เวลา เพราะหลวงตาก็คือเทศน์มาแล้ว วันนี้ตอนบ่ายก็ฟืดเสียเป็นชั่วโมง จากนี้ก็เทศน์ไม่ทราบไปนานสักเท่าไรแล้ว รู้สึกเหนื่อย ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอานะ นำธรรมนี้ไปบำเพ็ญตัวเอง อย่าให้ห่างเหินกับศาสนา การห่างเหินกับศาสนามันล่อแหลมต่อภัย ต่อความทุกข์ร้อนวุ่นวาย ทั้งล่อแหลมต่อนรกอเวจีด้วย คนห่างเหินจากธรรมย่อมจะมีความติดพันกับฝ่ายต่ำเสมอ แล้วชวนชวายเป็นตั้งแต่ฝ่ายต่ำ ๆ แล้วผลก็จะปรากฏเป็นความรุ่มร้อนขึ้นมา มากกว่านั้นลงนรกได้ เพราะความไม่มีศาสนารั้งเอาไว้

ด้วยเหตุนี้เราจึงให้มีศาสนารั้งใจของเราไว้ จะมั่งมีศรีสุขขนาดไหน ความรู้วิชาสูงต่ำขนาดไหน นั้นไม่ค่อยมีความสำคัญมากนัก ยิ่งกว่าการบำรุงจิตใจไปในขณะเดียวกัน ทางโลกเราก็อ้างก็ทำหาอยู่หากิน เพราะมีปากมีท้องย่อมมีความอดิหิวอ่อนเพลียเป็นธรรมดา ต้องหามาเยียวยารักษา เพราะธาตุชั้นอัมมนี้มันมีความบกพร่องต้องการเครื่องเยียวยายอยู่เสมอ เราต้องชวนชวายเป็นเพื่อเขา

ที่นี้จิตใจเรียกร้องหาอาหารเป็นโอชารส คือธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจ บุญกุศลเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจ แต่เราไม่ค่อยยอมมองไม่เหลียวแลกันเสีย วิ่งไปหากันตั้งแต่เรื่องธาตุเรื่องชั้นธัมมบัณฑิตเงินทองไปเสีย บุญกุศลที่จะเข้าสู่ใจให้เป็นอาหารโอชารสนี้ไม่ค่อยมี ตายแล้วก็ไปตกนรกได้ ความมั่งมีศรีสุขไม่มีความหมาย เมื่อลมหายใจขาดลงไปเท่านั้น สิ่งเหล่านั้นจะขาดสะบั้นไปตาม ๆ กันหมดไม่มีความหมาย แต่ใจนั้นซี้ที่ไม่เคยตาย แล้วมีอะไรเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง เมื่อไม่มีอะไรเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง จิตอยู่เฉย ๆ ไม่ได้นะ ไม่ได้ความดีหล่อเลี้ยงมันก็หาความชั่วมาเป็นอารมณ์ของใจ เผาหัวใจอยู่ตลอดเวลา ตายแล้วจึงลงนรกได้ไม่มีความหมาย เศรษฐีก็ลงนรกได้ คนเรียนรู้อ่านรู้ น้อยลงนรกได้ถ้าทำความชั่ว แต่ถ้าทำความดี ไม่ว่าชาติชั้นวรรณะใดไปในทางที่ดีที่ถูก เป็นความสุขความเจริญด้วยกัน

ด้วยเหตุนี้จึงพากันสนใจในอรรถในธรรม ให้ระมัดระวังรักษากายวาจาความประพฤติของตน อย่าให้มันเตลิดเปิดเปิงตามกิเลสที่มันหลุดลากไปโดยถ่ายเดียว จะเสียคนนะ เวลานี้เรายังมีชีวิตจิตใจอยู่ ให้ตั้งเนื้อตั้งตัวแก้ไขตัดแปลงตนเอง ศีลธรรมอันเป็นอาหารอันสำคัญภายในจิตใจอย่าได้ปราศจาก อย่าได้ลดละ อันนี้แลเราจะพึงเป็น พึ่งตายกับบุญกับกุศลกับศีลกับธรรมนี้โดยแท้ สิ่งเหล่านั้นอาศัยเพียงเยียวยาไปในเวลา มีธาตุมีชั้นธัมมอยู่เท่านั้น เมื่อลมหายใจขาดดินสิ่งเหล่านั้นก็ขาดสะบั้นไปตาม ๆ กัน ส่วนบุญส่วนกุศลนี้ไม่ขาด หวังพึ่งอันนี้

โลกเป็นอย่างนี้มานมนาน พระพุทธเจ้าก็สอนอย่างนี้มานมนานเช่นเดียวกัน เพราะเป็นความจริงด้วยกัน เราซึ่งเป็นชาวพุทธก็ขอให้ยึดพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไว้เป็นหลักใจ เดินไปไหนมาไหนขอให้ระลึกพุทโธ ๆ หรืออัมโม หรือสังโฆ ด้วยความมีสติอยู่ที่ใจนั้นเรียกว่าเราสร้างหลักใจไว้เป็นประจำ ๆ ก็เป็นความดีอันหนึ่ง จิตได้รับธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง จิตก็มีหลักยึด จากนั้นการทำบุญให้ทานประเภทต่าง ๆ ก็เป็นส่วนกุศลบุญอันเดียวกันอย่างเดียวกัน ไหลเข้าสู่ใจอย่างเดียวกัน จึงขอให้ใจมีหลักยึด

เราไม่ได้ทำอะไรก็ให้ทำกับพุทโธ ไปไหนมาไหนระลึกพุทโธอยู่ในใจเสมอ การทำบุญก็เป็นการทำบุญ ให้ทานเป็นการให้ทาน ระลึกพุทโธเป็นพุทโธซึ่งเป็นความดีด้วยกันและเป็นที่ยึดของใจด้วยกัน การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่พี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ